

ти Добри — на баба ти вуйка ѝ — сами-
чъкъ ни е училъ да ги пѣйми... Него-
витѣ пѣсни, на даскалъ Добри Чинтула
пѣснитѣ — кой не ги е пѣлъ тѣхъ!...“

И, въ сжщность, не е ли най-истин-
ския образъ — на едно лице, на нѣкоя
гледка, на единъ градъ — тоя, който ние
носимъ въ себе си? ... Какво важатъ го-
динитѣ, събитията, външнитѣ промѣни?..

„Сърдцето има свои основания, които
разумътъ съвсемъ не познава.“

